

Masia Anguets

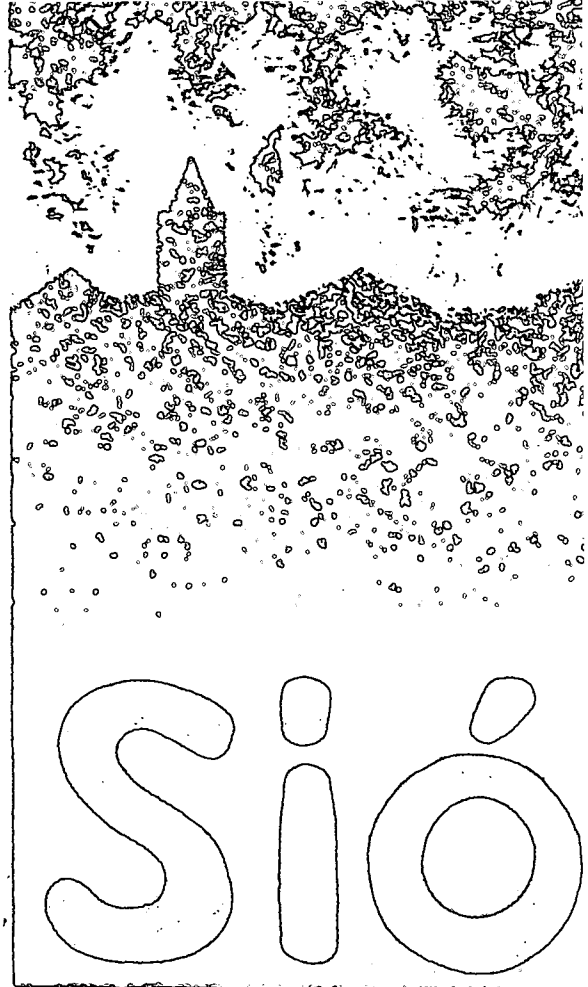
En la partida «Ofegats» al oeste de Agramunt se halla esta masía que se encuentra un tanto escondida en lo alto de una pequeña sierra, poblada de encinas.

La casa está encarada al este, careciendo de aberturas en la fachada sur y está construida con grandes piedras angulares. En la parte norte hay un gran patio y cubierto al que se accede por un portón. Frente a la casa están construidas varias cochiqueras y no lejos del edificio en un llano del terreno donde antaño había la era, se encuentra un depósito para recoger el agua, y un tanto apartado otro de grandes dimensiones para el mismo fin.

La masía en la actualidad está abandonada y aunque la casa se ve claramente que es mucho más antigua, en el portón de los corrales consta la sigla 1903 que debió ser el año en que se debió construir o reparar el portal y los corrales.

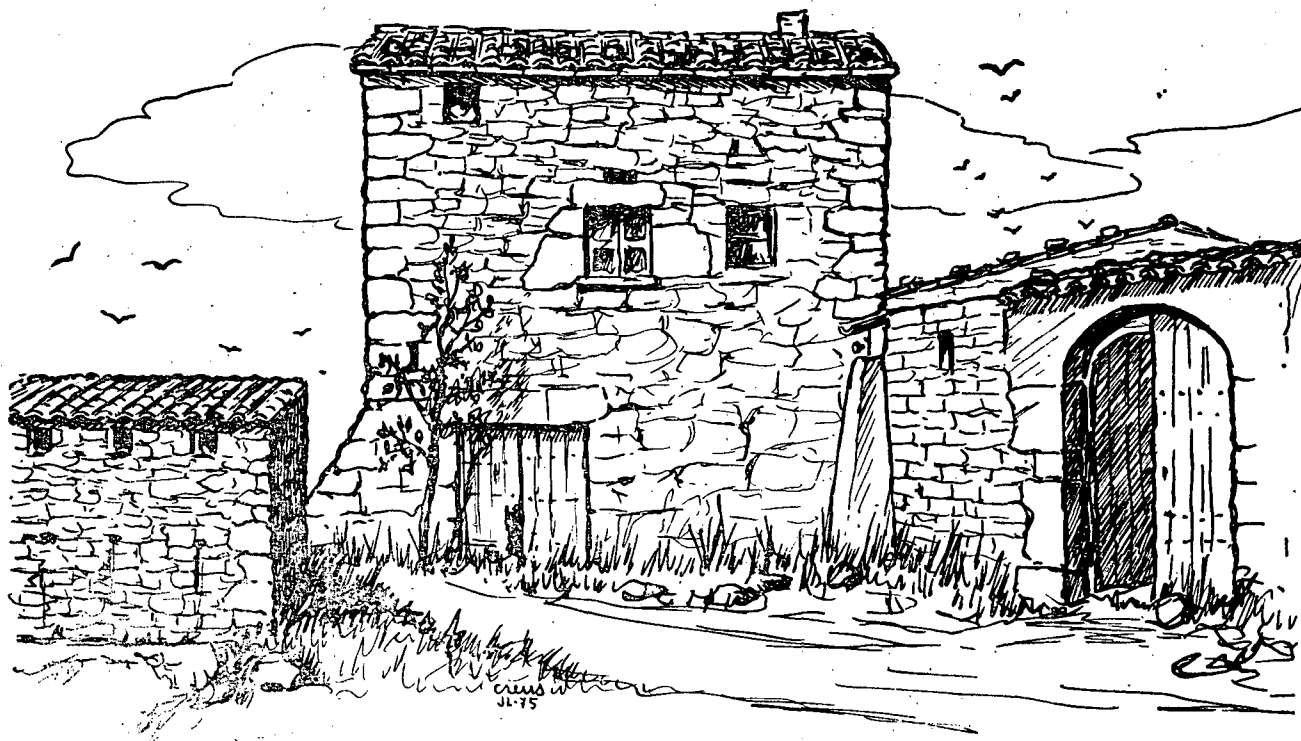
Aunque no es muy grande la casa, los refuerzos de la cara sur, la escasez de oberturas y las grandes piedras de sus ángulos le dan cierto aire de pequeña fortaleza.

Como cada una de nuestras masías, tiene su peculiar encanto que la distingue completamente de las demás, a pesar de que en casi todas se repiten los mismos elementos; casa, cubiertos, corrales, patios, lástima que permanezcan en este estado de abandono que las condena a su desaparición.



Sió

Creus



El lector opina...

Sr. Director de SIO

Muy Sr. mío: Con todos los respetos, le mando estas letras por si las considera aptas para ser publicadas en su periódico.

Recientemente se ha proyectado en la Televisión, un espacio que tal vez algunos recordarán, el cual me llamó la atención por su originalidad.

El Ayuntamiento de un pueblo gallego creo, en el que se celebra una gran fiesta el día de Corpus, envía una invitación a todos los naturales de dicho pueblo, no residentes, para que acudan a la citada fiesta, dedicándoles además, diversos actos en su honor.

Yo diría que tal comportamiento es digno de un gran elogio pues es una forma de conservar la mutua relación con los que, por distintos motivos, han tenido que ausentarse de él, considerándolo como un acto de confraternidad muy cordial digno de imitarse.

Tal vez si se estableciera en nuestra Villa serviría para, a quienes correspondiera, no dieran motivo para que en el periódico local se publicaran algunas quejas tal y como han sido hechas en el número correspondiente al mes de abril último, pues es norma que cuando se esperan visitas, se procura adcentar «la Casa».

A los elogios, aplausos y a las críticas... perdón.
De Vds. affmo.

Un Emigrante



MAQUINARIA AGRICOLA
JOSE MARTORELL

Salón
Riart

BELLEZA Y ESTETICA
PARA LA MUJER

- MAQUILLAJES
- Depilación a la Cera
- MANICURA

Guimerá, 14 Agramunt

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Presidente del Ayuntamiento

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 120 ptas.

Extranjero 150 ptas.

Número suelto 12 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Exposició al Casal

Patrocinada per la Delegació Provincial del Ministeri d'Informació i Turisme, la Societat Cultural - Recreativa Casal Agramuntí té en projecte celebrar una Exposició de Fotografies amb trajos d'època. Poden ser fotos familiars o de qualsevol altra mena, l'important és que els personatges retratats portin la indumentària de temps pretèrits. L'exposició tindrà lloc, probablement, a la tardor i ja des d'ara es demana la col·laboració de tothom per tal de recollir la major quantitat possible de material. Per més informació poden dirigir-se al Casal o a la Biblioteca de la Caixa, indrets on també es podran depositar les fotografies destinades a l'exposició

La Junta del Casal

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE
(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales
ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público
TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a
EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Alimentación Argelich

Castillo, 25 — Tel. 39 00 39

SUS OFERTAS:

JULIO: Barril Colón de 5 kg. 255 ptas.
Papel higiénico Riba (400 h) 6 »
AGOSTO: Leche cond. Castillo 800 g. 51 »
Champaña Montesquiu 50 »

Servicio a domicilio.

CHOCOLATES JOLONCH

Avui parlarem de l'Institut, d'aquest centre d'ensenyament que els agramuntins anomenem Institut. L'edifici és gran i a més dels estudiants de batxillerat hi troben acollida els alumnes de la segona etapa de la E.G.B. Fa dos anys que funciona i pel curs vinent està programat l'ensenyament del B.U.P. i del C.O.U.

A la vista dels resultats beneficenciosos per a les famílies agramuntines i de la comarca, sembla que tothom hauria d'estar content i satisfet; però de vegades encara trobes algú que posa «peros» i manifesta reticències. I es dubta de l'oportunitat de posar-lo en marxa el 1973. Diuen que és una carga econòmica molt gravosa per l'Ajuntament i que tal vegada s'hauria pogut trobar una solució millor si s'hagués esperat un temps més a obrir-lo. Afegelxen que són molts els diners que ha de pagar l'Ajuntament per satisfer les necessitats d'una tan reduïda quantitat d'alumnes. Perquè pròpiament l'Institut es va obrir pels estudiants de Batxillerat, i els de la Bàsica que ara ocupen part de les aules, hi són solament per estar més amples i descongestionar les Escoles Nacionals. Almenys és així tal com ho tinc entès.

Sóc de l'opinió, mentre no es demostrï el contrari, que totes les pegues econòmiques que puguin posar-se, no són suficients per desvirtuar l'encert d'engegar l'Institut. Cal tenir present que posar en marxa aquell centre fou un acte polític, en la més noble accepció de la paraula. No oblidem que el nostre Institut tenia «competència» —i altres coses— en poblacions veïnes i s'havia de fer funcionar com més aviat millor. El cost de l'operació no tenia la importància que té en qüestions purament administratives. Al cas de referència s'hi pot aplicar perfectament aquella dita: «Tot el que es paga amb quartos, no hi ha res car».

Obrir l'Institut, malgrat totes les dificultats, totes les incomprendions i totes les insolidaritats fou, repetixo, una decisió política amb visió de futur. Com també pensaven en el dia de demà els que van iniciar el projecte i poc a poc el duïeren a terme.

No obstant seria convenient que des de Ca la Vila es fessin públiques les despeses de l'Institut. D'aquesta manera el poble podria, amb coneixement de causa, opinar sobre la qüestió.

ISET

VIATGES

Aquest any han estat nombrosos els grups d'estudiants que s'han desplaçat a diferents lloc del país en viatge de fi de curs. El que no acabem de comprendre és com es poden compaginar aquests viatges amb l'«sprint» final dels exàmens.

CURSET

En els locals del Casal s'està desenrotllant un curset d'escacs destinat a la joventut. Aquest curset està a cura del Club local. Interessant iniciativa per a la continuïtat d'aquest esport que té en la nostra Vila nombrosos i destacats practicants.

BARRIS

El dia 14 el carrer Vilavella encetà la temporada de la festa dels Barris. Esperem que siguin nombrosos els carrers que continuïn celebrant tan simpàtica festa.

PLUJA

En la primera quinzena de juny caigué sobre la Vila l'aigua que durant tot l'any havíem desitjat. Plogué quasi cada dia i alguns amb tronades molt espectaculars. En fi, quan era mort el combregaren.

PINTURA

Dels dies 4 al 8, i en la Biblioteca de la Caixa de Pensions, hi romangué l'exposició «Plàstica Catalana Contemporània», composta per una mostra dels millors pintors del País.

ACCIDENT ESPECTACULAR

El dia 11 de juny, Na Magda Bonet, filla d'Agramunt i actualment residint a Calaf, resultà greument ferida al caure-li sobre la falda i dins el tren on viatjava, una grossa roca que es despreguà de la muntanya per on en aquell moment circulava el tren.

TELEFONIQUES

Del dia 9 al 14 i degut a una avaria en la central telefònica, Agramunt quedà situat telefònicament doncs sols es podien fer trucades urbanes.

Potser com a compensació per haver tancat el locutori públic, la companyia telefònica ha instal·lat una segona cabina interurbana situada a la Plaça de l'Església.

ELECCIONS

Amb animació més aviat escassa tingueren lloc els dies 15 al 18 les eleccions Sindicals. En una altra secció de la nostra Revista s'informa més àmpliament.

CORAL

El dia 24 el Grup de Flautes de la nostra Coral es desplaçà a Cervera per tal d'assistir a la IV Trobada de Flautistes.

HOMENATGE

Amb motiu de la seva jubilació el dia 26 s'oferí un sopar homenatge a «Donya Ramona» i al Sr. Ginestà, mestres durant molts anys de les nostres Escoles Nacionals.

PLE MUNICIPAL

Al Ple Municipal del dia 30 de juny hi assistiren sis nois, una noieta i solament un home gran. La concurrència continua sent reduïda; però és positiva la presència de la joventut. Al diàleg que seguí es tocaren temes interessants promoguts per un dels joves assistents.

110

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

¿Una edificació anàrquica?

Des del tarannà de l'home del carrer, mereix un breu comentari el fet que la nostra vila creixi cada dia des del punt urbanístic, que no pas demogràfic. Aquest creixement ha estat, des d'un temps ençà, força notable. Ara bé, per la seva manera de dur-se a cap, no crec que sigui fora mida objectivar-lo de poc endreçat. No és que es tracti de buscar responsabilitats, ja que això és sempre odiós, però permetre aquest desgavell d'edificacions, pel que es refereix a l'alçada de les noves cases i per la reduïda amplada dels carrers que les limiten, no és pas entendre la nostra vila en funció de les dimensions i de les proporcions degudes. Però ja està fet. La lliçó, amb tot, cal que sigui apresada acuradament per tal de no caure en aquest desori un altre cop. Per algú, aquesta desproporció d'edificis i de carrers —uns massa alts i altres massa estrets— aquesta disbauxa urbanística de la nostra vila potser serà un senyal certament camperol de com es fan les coses en aquest sector. En tot cas, la contenció i la mesura no són pas les virtuts més a destacar. En general, els nostres pobles, els del país, no tenen certament massa rigor urbanístic, i per tant la bellesa no els acompanya. Parlant des d'aquest angle generalitzador, tenim el cas de Solsona que fins no fa gaire s'havia salvat del desori urbà. Però els

nostres pobles no són el que són, sinó allò que tots plegats volem que siguin. El contrari, seria un fatalisme entre vegetatiu i irracional. Els pobles tenen uns veïns i unes autoritats. I per damunt d'uns i altres ha de regir quelcom molt elemental: la mesura. Si aquesta es produeix, els nostres pobles seran bells i, en definitiva, seran còmodes, i el resultat serà l'estimació. I és que no podem estimar, per molt arrelats que hi estem, els pobles que no siguin bells.

V.

Eleccions Sindicals

La majoria de lectors s'hauran assabentat, o bé per la seva participació o pels mitjans d'informació, de la celebració de les eleccions sindicals a les empreses, dels càrrecs d'enllaços i jurats d'empresa; també s'han celebrat a la Germandat les corresponents eleccions, només que en aquesta entitat han estat totals, o sigui, que a més de l'elecció d'enllaços també hi ha hagut elecció de Junta General, Comissions Permanents y President d'aquesta entitat. El lector trobarà informació en un altre indret d'aquest periòdic.

En aquesta convocatòria d'eleccions a les empreses hem de fer notar un interès desacostumat en el que es refereix als assumptes Sindicals, sigul per la publicitat que s'hi ha donat o perquè la gent té més ganes de participar en allò

que l'afecta i vol contribuir amb la seva opinió als òrgans de govern dels Sindicats i no estar tan desvinculat de les decisions que fins ara havien pres els que eren els seus representants.

Agramunt, sempre ha estat un poble tranquil en quan a conflictes laborals es refereix i la seva activitat sindical ha estat normal; per això crec d'interès fer ressaltar que en varies empreses hi ha hagut diversos candidats per a cobrir els llocs d'enllaços i també s'ha fet propaganda electoral, detalls que val la pena fer ressaltar per ser desacostumats en la vida sindical de la nostra vila.

Personalment crec que tot això és bo i esperançador, doncs sembla que pels assumptes comunitaris hi hagi més interès del que fins ara hi ha hagut i això fa que aquesta participació que sembla, ara, una mica més efectiva faci que els capdavanters (molts s'han presentat per la seva pròpia iniciativa), es vegin més obligats a actuar d'acord amb les pressions dels seus electors. I per acabar també cal fer ressaltar el detall que la majoria de candidats s'han presentat amb la intenció de sortir elegits, sense necessitat de fer la comèdia acostumada de negar-se prèviament a ser elegit i agradar-li si ha sortit. Dic això perquè sembla que la gent comença a perdre la por a presentar-se obertament per ocupar un càrrec; si surt elegit es dedicarà a ell i si no, una altra vegada serà. Tant de bo aquest interès que ha semblat haver-hi en aquestes eleccions es fes extensible a totes les entitats, municipals, culturals, esportives, etc.

S.

Els Barris: Una tradició sempre popular

L'arribada del bon temps es presta a organitzar coses. Avui podem parlar de les tradicions pròpies d'un país, que d'un temps cap ací, segons es veu, tornen a reeixir de l'estancament, digem-ne forçós d'algunes d'elles, que el pas dels anys havien deixat oblidades. Un exemple clar del mateix i que ressorgeix amb gran empena el trobem en el Ball de Barris.

El Ball de barris d'una gran tradició en la nostra Vila, va conèixer una època molt brillant i de gran esplendor, constituint una de les festes de més tipisme que al llarg de l'any tenien lloc.

Passada una colla d'anys, aquesta manifestació purament popular, comença a tenir arrels, degut a que els nous continuadors li han sabut donar el sabor que posseïa antigament, allò que ha caigut del gust de tothom i jo m'atreveria a dir sobretot en la nostra joventut, car he vist, encaixar be en la seva manera de pensar, pel sol fet d'ésser motiu d'una sempre nova expressió de la diversió.

Per altra part després d'aquesta petita introducció, recordant el que eren abans, anem a el que són avui. El Ball de Barris actualment, si bé no té aquell conjunt d'atractius populars cent per cent, no deixa de formar part d'una història de la nostra Vila.

Així, doncs, anem el que és notícia: El passat dia 14 de juny, el carrer Vilavella obrí la temporada, per cert molt primerenca dels balls de barris. L'afluència de gent ha estat nombrosa, prova

més que suficient de l'interès i simpatia de que gosen aqueixos aconeteixements dins un poble.

Degut a l'èxit registrat és de preveure que seran molts els carrers que seguiran l'exemple al llarg de l'estiu, ja que val la pena de conservar aquest tipus de manifestació popular.

El ball fou amenitzat pel conjunt local «Acrimonts», que amb les seves notes, contribuïren a que el desenvolupament de la festa de conjunt fos com fou: un èxit total.

Jaume CUNAT MATA



Si compareu,
elegireu
Viladós

Xocolata Viladós

got
per Josep Farré

SABER-LA LLARGA, o sinó LA PRAXIS

A Mons. Añoveros, Iniesta, i Infantes, bisbes respectius de Bilbao, Vallecas i Les Palmes

Res d'enganys ni de mentides,
sempre la veritat i la sinceritat
per endavant,
sempre peti el que peti,
caigui el que caigui,
al pa pa, i al vi vi.

Una vida, LA VIDA,
que sols es viu una vegada.

Un minut passat
que ja mai més torna...

No, jo no em passaré pas,
tota la vida treballant,
per tenir més i més diners.

Procuraré viure-la el més
plenament possible,
personalitzant-me al màxim.

Guanyant-me la vida
per a mi i els meus,
sense explotar a altri,
ni voler fer-ho.

Treballar en tant quan pugui
per la justícia social,
per una renda per càpita
millor distribuïda.

Treballar perquè no siguin
aplastats els drets de l'home.

Viure la vida,
amb la consciència
ben tranquil·la, i callada,
sols dient-me si acàs:

Vas bé, vas bé.

Això voldria jo.

Res més que això.

Quin programa oi?

Quina declaració
de principis?

Al que deia això
el van matar.

No per ser massa bó,
sinó per ser massa dolent.

Era un maleit dictador
que predicava el que no creia.

Tenia molt bon programa, això sí,
però s'oblidà de la praxis.

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Conferències i Col·loquis sobre Sexualitat

Aprofitem aquest butlletí per informar-vos que durant les properes dates d'agost, es celebraran tres conferències sobre el tema de sexualitat, és a dir, entre les relacions home-dona i les desviacions que en cada cas es presenten.

El motiu de les mateixes és el que es puguin tenir uns conceptes i idees clares al respecte, cosa que fins ara, a la millor, molts no haurem pogut fer, ja que potser es considerava el tema com un tabú, doncs potser així aconseguirem conèixer una mica més bé, una de les coses que més ens pertanyen ja sigui com a persona individual, o com a persones dintre de l'espècie dels sers humans.

Així, voldria recordar una definició basada en el desconeixement de la realitat sexual, segons W. Reich: «La repressió de les necessitats sexuals provoca l'anèmia intel·lectual i emocional en general, i en particular la falta de voluntat, d'independència i d'esperit crític».

En sembla que en part té una mica de raó.

Els temes i conferenciants seran els següents:

Dr. Iglesias i Cortit (ginecòleg)

Tema: La Reproducció.

Dra. Otero i Camprubi (psicòloga clínica).

Tema: Resposta sexual humana (disfuncions sexuals femenines).

Dr. Farré i Martí (psiquiatra)

Tema: Disfuncions sexuals masculines i variants de la conducta sexual.

Hem de ressaltar que els conferenciants formen part de la Associació de Sexologia de Barcelona, al mateix temps que són professors de la Facultat de Medicina de l'Hospital Clínic.

Aquestes conferències seran en català

Estan organitzades pel Centre de Iniciatives i Turisme i s'efectuaran durant el mes d'agost.

El lloc i l'hora ja s'anunciarà oportunament.

Pepbur (jove d'Agramunt)

Antonio Montané Farré

Maderas del País y de Importación

Aserradero Mecánico en Las Bordas

Calle Piedad, 25

Teléfono 21

BOSOST (Valle de Arán)

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

De la FALÇ a la

La deshumanització del camp és l'alliberament del pagès cap a una major dignitat

Els entesos diuen que la revolució agrícola es produí a Europa durant el segle XVIII. Entre nosaltres s'ha produït dins la dècada del seixanta, 1960. Però tampoc ens hem de fer gaires il·lusions: la nostra revolució agrícola no ha estat pas una veritable reforma agrària, ni tampoc una reforma tecnològica, ja que la propietat té la mateixa jela de sempre i els cultius es duen a terme, bàsicament, com en temps de Roma. Amb tot, però, s'ha produït una certa evolució, un canvi, encara que tímid. ¿En què ha consistit? Al meu entendre, en l'aparició de la màquina. La nostra ha estat no una ruptura sociològica, sinó una ruptura d'eines, vull dir que la màquina és la que ha fet irrupció als nostres camps amb un cert trauma humà, no pas a nivell de comunitat sinó més aviat a nivell particular.

¿En quin sentit? Aquest petit trasbals, aquesta insignificant revolució, ha consistit, en síntesi, en una altra manera d'estar en el camp, en un altre tipus d'eines i, per tant, en una altra manera de fer les feines, una manera que si bé ha canviat l'aparat exterior, manté substancialment la filiació tradicional dels cultius. El protagonista d'aquesta tímida ruptura ha estat la màquina.

La màquina, la maquinària, la mecanització dels mitjans de cultiu agrícoles, han tingut un ressò immediat: per una banda, la deshumanització del camp; per una altra, l'alliberament del pagès cara a unes feines servils i duríssimes.

La deshumanització del camp sembla que la podríem concretar en la distància que la màquina ha establert entre la terra i el pagès. Per raó de la màquina, l'home ha quedat distanciat dels conreus, i amb aquesta distància, l'agricultor ha perdut el contacte físic directe amb el camp, contacte que, per la seva naturalesa i per la seva durada, infonia al tros, a la parada, al bancal, la dimensió entranyable de la seva presència. Presència física, moral, d'home que era damunt del camp. Contacte amb la terra, amb les llevors, amb les plantes, amb els fruits... Tot plegat perquè fins fa poc les eines eren mínimes i l'aparat del cultiu era extraordinàriament rudimentari; i l'home havia de suplir aquesta dimensió exigua amb l'aportació incondicional del seu cos, del seu esforç. La presència de l'home era total, perquè l'home havia d'assolir uns resultats de sobrevivència.

Ara bé, la contrapartida d'aquesta deshumanització, d'aquest dejuni humà del camp, ha estat l'alliberament de l'home, del pagès. Amb el tractor, símbol tòpic d'aquesta mecanització, el pagès ha passat d'estar sotmès a un treball excessiu, i per tant alienant, a dominar la feina racionalment. Ara és ell qui mana: domina la màquina i imposa un ritme de treball digne i generador.

No es pretén de plantejar cap situació opcional, però potser el concepte de camp-humanitzat és, en certa manera, una vessant lírica d'interpretar-lo. En contraposició, sembla segur que la irrupció de la màquina és una operativitat alliberadora. Hi ha un avantatge, i no tant perquè el pagès ha guanyat oci —que és quelcom integrador de la dignitat humana— com perquè ha guanyat possibilitat de conrear TOT el camp, superant el garet. Aquesta alliberació, però, no ha d'enlluernar i distreure de la superació d'unes realitats extraordinàriament reculades, i que en definitiva estorben a l'hora de reconèixer la dinàmica agrícola: la propietat, les tècniques, l'elecció de cultiu, la comercialització, etc.



LA GASTRONOMIA

Un altra de les coses que ha canviat radicalment en el pagès ha estat la forma d'alimentació. Anys enrera eren escassíssims els articles d'alimentació que consumia i que no haguessin estat produïts per ell mateix. El pa, l'oli i el vi, juntament amb l'hort i el corral eren quasi suficients per alimentar a tota la família.

La dieta alimentària variava segons l'època de l'any. Els mesos de poca feina o de feina menys pesada amb les bledes, la cansalada, l'arengada o les cols anaven tirant. Però quan arribaven les feines de segar, batre o sembrar la cosa canviava el cent per cent, i el gra fort s'imposava per tal d'aguantar tan feixucs treballs.

L'època que més vegades i més qualitat d'aliments es menjava era la de segar.

A les 3 del matí es començava la jornada amb una *barreja*, mescla de moscatell, d'aiguardent o anís. Alguns l'acompanyaven amb una llesca de pa amb xocolata, figues, etc.

A les 6 l'esmorçar. Un bon plat de sopes, si eren amb ou millor, un tros de truita, un tall de confiat i força tragos de vi.

A mig matí pa amb ametlles, formatge, codonyat o un plàtan. Eren les *deu hores* que servien per esperar l'hora de dinar.

L'escudella i la carn d'olla servien quasi sempre de primer plat. De segon, conill, costella o llonganissa amb sanfaina o tomata i algun cop que altre un parell de trossos de carn. Tot això ben regat amb un magnífic vi del país.

El berenar consistia sempre i per a tothom en una esplèndida i refrescant amanida. Com a ingredient important el pernil casolà que havia de durar tot el segar i batre i que fins a nova collita ningú tornava a tastar.

Durant tota la jornada cada hora s'anava a *beure*. A l'ombra d'una alziner a feia el cigarret i el corresponent trago de vi i aigua.

Les mestresses de casa eren les encarregades de portar tots els àpats al tros i servir-lo a l'hora corresponent. Era habitual l'estampa de la dona caminant sota el sol abrasador i carregada amb voluminoses cistelles cobertes per draps de vius colors. Estampes que si ara ens poden semblar idíl·liques, llavors no ho eren, ni gens ni mica.

Durant el batre es menjava si fa o no fa el mateix. Potser disminuïa un xic la quantitat doncs l'indole de la feina havia canviat, de la mateixa manera que canviava pel sembrar, època en què es reduïen els àpats però no la qualitat.

COSETXADORA



LES EINES

Són nombroses i variades les eines que al llarg dels anys ha utilitzat el pagès per arrebregar la collita. El segar i el batre són la meta estlucada de l'home del camp, l'hora de recabalar-se de totes les fatigues i de concretar en un munt de gra les esperances alimentades des de la passada tardor. Les eines ajuden a l'home, multipliquen el seu esforç, són com una prolongació de la seva voluntat creadora. N'enumerarem algunes de les utilitzades a l'estiu.

La falç és l'estri més antic per a segar. La falç i el volant. Posteriorment vingué la dalla i ja en el present segle les màquines agavelladores i les lligadores. Avui tot això ha quedat arreconat gràcies a les recollectores, aquestes baluernes trepidants que seguen i baten a la vegada.

Entre els elements complementaris trobem l'esclop per protegir la mà esquerra del volander. Els pics —martell i enclusa— per picar la dalla. I la pedra d'esmolador amb el pot per posar-la amb una mica d'aigua. El garrot de lligar garbes i el rampill per fer gavells.

El batre era més complicat. Calia començar per conservar les eres, d'argila, mantenint-les empallotades tot l'any i rebatent-les quan plovia. Al temps les eres s'havien de raure amb una pala recta, plana i ben afilada, i una vegada trat el pallot deixar-les ben escombrades. Per transportar les garbes els carros s'equipaven amb estaquirotos i bosses. Per xafar la batuda s'empraven rodets i trills i ja més cap ací curres costellades, tot tirat per animals. Però l'estri que a les mans de l'home senyorejava les eres era la força. Forques de diverses classes: de dos pollegons, triances, palleres... Ventadores de pues i rodes ajudaven a treure la palla, la dolça i el rasclat per amuntegar el gra i arriar la palla al paller, i les escombres de granellons, patrimoni de les dones i la canalla.

Després de desembollonar amb les triances, la pala acabava de destriar el gra de la palla i l'arar enlestia la neteja. Ja només faltava la mesura de tres quartans i el porgadore per treure la terra del cul del munt.

Amb les màquines de batre desaparegué el perill de fer panada; però amuntegar tota la collita a l'era esperant la màquina representava un altre risc: el foc. Amb tot foren un gran avantatge. Amb les màquines de batre es deixà de banda la mesura que ja anava bastant a menys i la bàscula es feu mestressa de la situació.

Actualment llevat de la dalla i el rampill que encara es fan servir per fer puntes i vores, totes les altres eines anomenades han passat definitivament a la història.

Una nova estètica camperola

En aquest mateix paper parlem del canvi que ha experimentat el camp amb la irrupció de la màquina. En ell s'analitzen, encara que sigui esquemàticament, unes conseqüències: la deshumanització i l'alliberament del pagès cap a una major dignitat.

Paral·lelament a ambdues proporcions —la moral i la social— sembla no desencertat de parlar de la proporció estètica que ha innovat aquesta mecanització.

Durant molts segles, el nostre camp ha presentat una valoració estètica ben peculiar, determinada per una manera d'estar en ell: unes feines a fer consistents en el llaurar, el sembrar, el segar, el batre, etc. Les que li donaven més espectacularitat, eren les dues últimes. Aquesta presència secular era inspirada per uns actes laborals i pel que d'ells se'n derivava: els gavells, les garberes, la batuda, els pallers, etc. El camp era ocupat per un aparat d'espais que determinaven uns valors semàntics a nivell de volums. El resultat era una òptica que acostumà a les nostres retines a acceptar el camp en funció d'una molt específica litúrgia de baluernes. A partir d'aquesta litúrgia és quan podem començar a parlar d'una estètica, però no pas per raó de la seva objectivitat sinó per la conformació subjectiva de qui és davant seu. Perquè no hi ha estètica en l'objecte, sinó en el subjecte. El camp, amb tots els seus atributs, no esdevé res en sí mateix, sinó que és l'home qui inventa la seva categoria i en fa una assumpció artística.

Amb la mecanització camperola aquesta objectivitat ha sofert un trasbals total, de manera que han quedat bandejats aquells ingredients seculars i n'han fet irrupció uns altres de nous. La sega ha desaparegut, i el batre també. I el resultat és que l'aparat de formes és un altre. Damunt del tros, damunt del blat ha emergit la massa suntuària de la màquina. Les garbes i les garberes han passat a la història, com hi han passat l'era i els pallers. ¿Què ha quedat al seu lloc? El tractor i la recollectora, i com a únic senyal del seu pas, les bales de palla, geomètriques, amuntegades, demostrant una nova genuïfexió de línies euclidianes. Fins ara, la categoria del camp era una improvisació de volums, un ordre informal. Ara, ha esdevingut geometria pura, una cal·ligrafia racional.

Ara, la nostra subjectivitat s'ha d'afrontar a la nova objectivitat, i les resultes són una estètica diferent. Abans era una estètica lenta en certa manera estàtica, potser determinada per un estar llarg i pausat del pagès dins del camp. La nova estètica la podríem definir per la brevetat, per la rapidesa de com tot es fa en el camp. El pagès condiciona el camp instantàniament. Les feines que abans duraven mesos, ara s'enllesteixen en dies. Els components estètics han passat de ser estàtics a ser esfereïdorament dinàmics. Per poc que ens descuidem, ni arribem a tenir consciència d'aquesta nova objectivitat. Per poc distrets que estem, només podem copsar una nova plataforma del camp: la seva solitud. El nostre camp, per raó de la màquina, gairebé resta dejú d'homes tot l'any. I tampoc hi ha plantat: arbres, vinya... Només hi resta blat. Però aquest, tan bon punt tenim consciència de la seva presència desapareix. Perquè aquesta consciència deriva de la seva maduresa... Ni roselles queden... No hi ha llauradors, segadors, batedors, dones que portin el menjar al tros... Només la màquina: el tractor i la recollectora. I uns volums, les bales de palla.

El camp, mirat així, és un enfilall d'absències. Però mirat des de l'òptica dinàmica, ens dona mida d'una presència que mereix la més clara reverència: la del poder de l'home damunt la naturalesa, la del domini humà damunt les forces natural. Amb aquesta presència constant, és com podríem, i debem, bastir la nova estètica camperola. Perquè la millor bellesa és la del triomf de la voluntat humana.

CONVOCATORIA ELECTORAL DE 1975

Candidats a Vocals de la «Hermandad Sindical de Labradores y Ganaderos» d'Agramunt, proclamats per la Comissió Electoral Sindical de l'Entitat a falta d'altres candidatures proposades pels pagesos. Automàticament quedaren elegits sense necessitat de votacions al no haver-hi cap més alternativa.

UNIO D'EMPRESARIS

Grans Empreses:

Jaume Torres Folguera, cerealista.
Josep Gassó Casades, cerealista.
Mitjanes Empreses:
Josep Albareda Brufau, cerealista.
Calixte Areny Fontana, cerealista.
Jaume Barrera Solé, cerealista.
Josep Boncompte Jové, cerealista.
Pere Carrera Bonet, cerealista.
Josep Fitó Sendrós, cerealista.
Ramon Galceran Bargués, ramader.
Manuel Garrabou Carabasa, cerealista.
Lluís Herbera Pujol, cerealista.
Josep Maria Joloch Puig, cerealista.
Joan Llanes Solanes, cerealista.
Josep Martorell Bragat, cerealista.
Antoni Padullés Mirasó, cerealista.
Miquel Pera Cases, cerealista.
Josep Maria Pijuan Piqué, cerealista.
Miquel Pla Bargués, cerealista.
Josep Puig Samarra, cerealista.
Antoni Puig Santesmases, cerealista.
Marcel·lí Rigatte Xancó, cerealista.
Joan Romeu Rosell, cerealista.
Miquel Torra Huguet, cerealista.
Lluís Valls Rubió, cerealista.
Ramon Vilalta Huguet, cerealista.
Vicent Vila Abellana, cerealista.
Ramon Llordés Salvadó, cerealista.
Joan Jové Solà, cerealista.

Petites Empreses:

Domènec Balasch Puig, cerealista.
Lluís Bertran Puigpinós, cerealista.
Ramon Bertral Serra, cerealista.
Ramon Borges Vendrell, cerealista.
Josep Carbó Solsona, cerealista.
Josep Maria Gené Roset, cerealista.
Marcel·lí Inglada Viñals, cerealista.
Salvador Martí Escudé, cerealista.
Lluís Melgosa Ampurdanés, cerealista.
Pau Omedes Codina, cerealista.
Josep Maria Penella Fitó, cerealista.
Diosdado Pont Brescó, cerealista.

UNIO DE TREBALLADORS

Josep Amigó Bonet, no qualificat.
Sergi Armengol Arriasol, no qualificat.
Josep Barril Solé, especialista.
Francesc Balcells Xurriach, no qualificat.
Francesc Balagueró Antonijuan, no qualificat.
Sebastià Bordes Balasch, no qualificat.
Joan Cahellés Pintó, no qualificat.
Josep Canosa Argelich, no qualificat.
Antoni Campabadal Serra, no qualificat.
Josep Domingo Clapera, no qualificat.
Ricard Estany Joval, no qualificat.
Antoni Farré Areny, no qualificat.
Modest Fontanet Grimau, no qualificat.
Vicent Farràs Olliola, no qualificat.
Felip Farràs Pinós, no qualificat.
Ferran Farré Areny, especialista.
Ramon Gañet Estany, no qualificat.
Ramon Ginés Torà, no qualificat.

Santiago Huguet Pintó, no qualificat.
Ramon Juanati Margalida, no qualificat.
Francesc Lenzana Matito, especialista.
Francesc Miralles Rubies, no qualificat.
Enric Monsó Farràs, no qualificat.
Alexandre Omedes Gilabert, no qualificat.
Antoni Paris Armengol, Especialista.
Ramon Pla Ballarà, no qualificat.
Manuel Pedrol Pla, no qualificat.
Vicent Ribalta Solé, especialista.
Joan Rovira Aldabó, no qualificat.
Feliçia Raich Garganté, no qualificat.
Julia Sàez Tercero, no qualificat.
Ramir Sàez Tercero, no qualificat.
Jaume Somion Salse, no qualificat.
Isidre Solans Boncompte, no qualificat.
Joan Vall Mayoral, no qualificat.
Pere Penella Duran, no qualificat.
Jaume Vidal Torredelflot, no qualificat.
Antoni Zambrano Zambrano, no qualificat.
Josep Balagueró Armengol, no qualificat.
Antoni Viladrich Maravella, no qualificat.

Amb els vuitanta vocals enumerats com a base, seguí el curs el procés electoral

COMISSIO PERMANENT UNIO D'EMPRESARIS

Josep M.^a Penella Fitó President
Domench Balasch Puig Vicepre.
Josep Boncompte Jové
Josep M.^a Gené Roset
Diosdado Pont Brescó
Lluís Valls Rubió
Ramón Vilalta Huguet
Josep Gassó Casades
Josep Albareda Brufau
Manuel Garrabou Carabasa
Joan Romeu Rosell
Miquel Pla Bargués
Jaume Torres Folguera
Vicent Vila Abellana

COMISSIO PERMANENT UNIO DE TREBALLADORS

Pere Penella Duran President
Ramón Pla Ballarà Vicepresid.
Antoni Campabadal Serra
Antoni Farré Areny
Ramón Gañet Estany
Vicent Ribalta Solé
Jaume Vidal Torredelflot
Josep Balagueró Armengol
Fernando Farré Areny
Enric Monsó Farràs
Alexandre Omedes Gilabert
Julia Saez Tercero
Ramir Saez Tercero
Isidre Solans Boncompte

Els set primers de cada grup (amb lletra més grossa) constitueixen la Comissió Permanent de la Germandat de Pagesos, i tots catorze de conjunt decidiren qui havia de ser el President

CHOCOLATES JOLONCH

de l'Entitat. Només es presentà un candidat al càrrec i no hi hagué necessitat d'elecció.

President de la «Hermandad Sindical de Labradores y Ganaderos» d'Agramunt

ANTONI PENELLA FARRAN

Elecció d'enllaços sindicals d'empresa:

	Elegits	Reelegits	Femenins	Total
Tècnics	2	1	—	3
Administratius	1	1	—	2
Especialistes	13	13	10	36
No qualificats	4	1	—	5
Totals	20	16	10	46

S'an elegit dos enllaços juvenils, un masculí i un altre femení

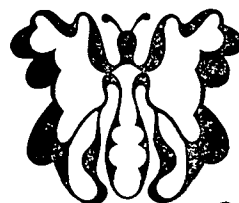
Para buen servicio

Funeraria
(Casa Romá)

Rapidez... Economía...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

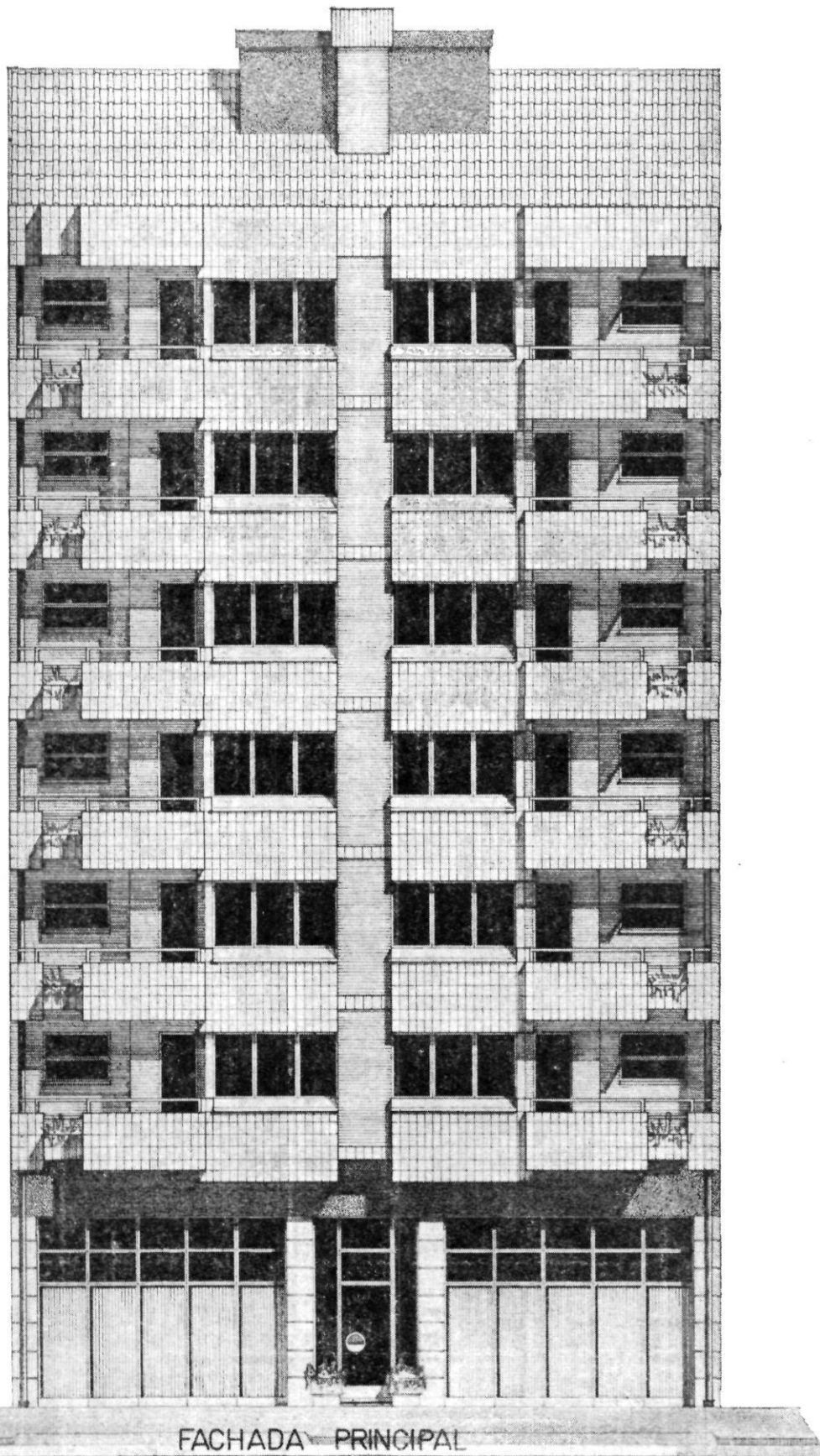


ACAPULCO

BAR-RESTAURANT
DISCOTECA

AVDA. DE LERIDA Nº 11 **Monzón (HUESCA)**
TEL 40 01 85

Dirección: RAMON INGLÉS (Crich)



**Busque su
comodidad
y una máxima
revalorización
a su dinero**

Viva en la misma Plaza del Pozo

**Construimos
12 viviendas de calidad
y 2 locales de negocio**

110 m.² construidos.
3 o 4 habitaciones.
2 terrazas al sol
Salón comedor } fachada pri.
Cocina }
Armarios empotrados
Cuarto de baño completo
Aseo o lavadero
Cisterna con capacidad para
30.000 litros de agua y
grupo elevador a presión
Fachada principal con obra
vista (tipo Palau)
y cerámica vidriada
(Gres Catalán)
Calefacción central:
Vidal - Eroles

**FACILIDADES DE PAGO
HASTA 11 AÑOS.**

**Razón: Manuel Mayoral
San Pelegrín, 1-2.º 1.º
Tel. 3110 70
TARREGA**

Rememorant la Campanya d'Àfrica

(Continuació)

Fou reconquistat Monte Arruit per altres batallons; forma la construcció d'entrada un gran arc de pedra on hi està escrit: «Alcazaba de Monte Arruit», i està assentat en una gran explanada bastant alta. El primer batalló entrà allí i hagueren de fer una fossa en forma de creu —tindria almenys 50 metres de llarg i el travessar també uns vint metres— per colgar-hi els tres-cents soldats morts que trobaren a l'escalar aquell fortí.

Baixàrem nosaltres de Zeluan i al davant nostre el tinent coronel, juntament amb el senyor ministre de la guerra, La Cierva, i també el senyor bisbe de Màlaga. Al pujar i entrar en el gran arc d'entrada féu la trista cerimònia d'enterrament aquell alt sacerdot. Als soldats que restaren allí els manaren que fumessin vuit dies.

Es formaren dues columnes per la presa del Monte Mauro, Segangan i Kandussi, emperò per aquest últim poblet s'havia de travessar el riu Kert; quatre tancs s'encallaren en les grosses codines d'aquell riu i des d'unes foranques foren blanc dels fusells dels moros, en un instant tinguérem 114 baixes entre morts i ferits. Al meu costat caigué cadàver el caporal Anton Solé, de la Seu d'Urgell, i molts ferits que s'emportaren els camillers. El tinent coronel, a galop amb el seu cavall blanc, caigué ras a terra i li mataren el cavall d'un tret al cap. Em sembla encara sentir-lo: «Bandidos! Que me habéis matado mi caballo!» Amb pics i altres eines es tragueren aquelles codines dels engranatges dels quatre tancs i amb ràfegues de metralladora callaren els pacos-pacos i de «mojamets» no en vegérem ni un, quedant Kandussi al nostre poder.

TÀCTICA I ESTRATAGEMA DELS GENERALS SANJURJO I CABANELLAS

Al pocs dies s'havia de reconquistar Dar-Queb-Dani, essent una posició estratègica i difícil de guanyar sense tenir

moltes baixes. A la una de la matinada s'emprengué la difícil empresa de copar la posició per sorpresa. En aquesta operació ja teníem la Legió i s'enfilà serra amunt amb el gros de la columna al darrera. Els sentinelles sentiren rastre d'ps de dintre i feren quatre dispar, que foren alternats diferents vegades. El «mando» féu parar l'avanç a objecte que els moros no malpensessin d'hauer-hi tant excés de tropes.

Aquells dos generals quasi estaven segurs que aquella alcassaba estava guarnida per poques forces i feren presentar dotze legionaris per provar l'asalt a Dar-Queb-Dani i anihilar la guàrdia. Avançaren aquells dotze del Terç fins a tocar les parets de la guarnició. El «pacos» es tornaren a sentir i també quatre dispar. S'enfilaren sis dels legionaris i els altres es quedaren com a resguard. (Tots els voltants de la posició estaven plens de munteres de cadàvers). Des de la capterera pogueren veure, sense ésser vistos, d'on sortien els dispar i veieren les fognades dels quatre guardians. Amb dues «descargas cerradas» malferiren als moros i ja no es sentiren més els dispar dels de dintre. S'enfilaren els altres sis i amb tota cautela, tots dotze, i en guerrilla anaren en direcció d'allà on sortien aquells quatre dispar i varen trobar estesos als quatre valents d'aquella posició. Amb les mateixes gúmbies d'aquells servidors d'Abd-el-Krim, tallaren el cap a tots quatre i els portaren penjats dalt d'una canya, presentant-los als dos «jefes» d'aquelles columnes.

D'aquells dotze braus legionaris se'n quedà vuit guardant Dar-Queb-Dani. El general Cabanellas donà 100 pessetes als dotze valents del Terç i seguidament s'ocupà aquella estratègica posició sense cap baixa. Un destacament del batalló de Navarra, número 25 quedà unes setmanes allí. El batalló nostre, La Albuera, número 26, marxà i reconquistarem Dar-Drius, junt amb aquella gran columna d'uns vint-mil homes.

Silvestre BONET

FIBAL

Sastrería y Confecciones para Caballero y Niño

Plaza del Pozo, 14 Teléfono 39 07 36
AGRAMUNT

Tramitaciones,
Automóviles,
Pasaportes y
Expedientes
en genera

Gestoría FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

L. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Avda. J. Mestres, 7-2.º

AGRAMUNT

Teléfono 39 02 08



CHOCOLATES JOLONCH



A Joan Miró, per a la seva, per la nostra, «Fundació Joan Miró». Ja una realitat.

Aquesta recent exposició celebrada a «la Caixa de Pensions», no podem per menys que celebrar-la sincerament. Una manifestació d'aquesta mena, ajudarà quelcom a trencar, o millor desfer, fer desaparèixer, aquesta crosta tan grossa formada a través dels anys, per culpa d'una actitud d'intolerància, de por —potser també— i de despreci absurd envers l'art actual —que per cert data dels anys 1916 més o menys— fruit més que res, de la ignorància i suficiència, manifestes ambdues entre gent marcada pel seu immovilitisme, i per una equívoca fidelitat a uns principis acadèmics anacrònics i alienants a fa vegada.

Hora és —val més tard que mai— de fer campanya per tal de que l'home del carrer, val a dir que tots som homes del carrer, més estret o més ample, de poble o de ciutat, de casa pobre o de casa rica, tots més senzills o més corrents —no ens hi càpigui dubte— som homes de carrer, i tots, podem gaudir de l'art; sensibilitzant-nos mica a mica prèviament.

Tot el demés són condicionants, molt importants, això sí, i que són en més o menys graus, causants de coses que en definitiva, de forma molt relativa, afecten, però mai de forma inequívoca i total, a que l'home visqui o no, la vida, el més plenament possible. ¿No és això el més important potser? Doncs sent així, vull dir, que hom és de l'opinió, que l'art és necessari a l'home, l'ajuda a millor viure, és una mena d'equilibri... Vaja, que és d'una importància vital, com per exemple el riure i el plorar, crec no podem oblidar-ho, ni podem ignorar-lo.

Potser estem com mai, ara, en una mena d'antesala de la desaristocratització de l'art —i de la cultura tota, potser també—; sense dubte que encara n'hi ha que creuen que l'art i la cultura han de ser i estar per sempre lligats, no a l'aristocràcia tan sols, sinó fins i tot als palaus de reis i emperadors, i que no ha de tenir aquest més fita que la de retorn a l'art i cultura grega, perquè allò fou, i segueix sent, el model de la màxima perfecció.

Hi ha un altra opinió quelcom estesa, que és també molt curiosa: és la dels típics éssers que amb una ignorància manifesta sobre la matèria en qüestió, i sense sentir el més mínim interès per l'art en si, no els interessa ni l'estudi d'aquest, ni creuen que l'art pugui fer res més que satisfer uns gustos relaxants, sempre evasius i materialistes. Algunes d'aquestes persones, tenen fins i tot, idees sinó revolucionàries, de gran, bo i equilibrat canvi, però el curiós és que l'art tant els hi fa; l'únic que volen, és que l'art estigui també en mans dels de baix, però que aquest no té perquè canviar, que ha de seguir igual. Evidentment, la seva idea de canvi és, pura, simple, i totalment materialista, demés de superficial; no els hi parreu, de cap tipus de valors espirituals i artístics, veritablement vius, doncs tot això el més que fan, és tolerar-ho, perquè les saben en persones que no s'han pogut sobreposar encara a influències alienants de tipus religiós-ingenu-romàntic, diuen ells. Potser en certa manera fins consideren a l'altri, com una mena de retrasat mental; però allí estan ells com a bons pares per a guiar-nos; no hi ha cap motiu d'alarma, perquè són molt comprensius, liberals i democràtics. Per a ells l'art és

molt poca cosa, gairebé res, tant els fa que canviï o no, com a màxim, i mirat com a cosa seriosa, s'el miren des del punt de vista de l'inversió.

Afortunadament, o desfortunadament, aquest perill no és el pitjor en art, n'hi ha de més grans i greus, i deia afortunadament, per allò que solem dir: una mosca no fa estiu.

El fet és que no podia ser més positiu el de l'exposició, la gent ho acceptà veritablement interessada, i això vol dir que la gent ha madurat, perquè pensa quelcom per si, en materia artística, malgrat s'hi barregi un tant per cent —molt baix per cert— d'esnobisme; ¿però, què no en tenim sempre un xic, en nostres apreciacions de tipus intel·lectual artístic i de tota mena?

No hi ha dubte que una altra vegada, l'espectador anirà a buscar potser més el que cal, la cosa que sempre val més que el poc que creia hi devia buscar, car hi troba en l'art. En l'art ja comença a creure que s'hi ha de veure ell, en certa manera, veure's ell com en un mirall on s'hi reflexa el seu interior, el d'ell, el dels altres, tots amb nostres drets i nostres deures, i degudament responsabilitzats, dintre un món que hem de fer entre tots, en el que ningú hem d'excloure, on a tothom hem d'acceptar, ens hem d'acceptar. I tots, tot ho hem d'acceptar —dialectalment, es clar, discutint-ho abans— fins

l tot l'art, en totes les seves manifestacions, i no sols per mirar-lo, sino per endinsar-nos-hi. D'aquesta manera en sortirem més enriquits, conscienciats, agermanats, menys alienats, més sencers, tolerants, comprensius i lliures.

No puc deixar de fer notar la presència i valuosa intervenció, del més que senyor, amic Minguell, al que ja coneixíem quelcom de la seva obra pictòrica, i que ha guanyat recent la càtedra d'art a l'Institut de Tàrraga, Bellpuig, Agramunt. Aquest bon pintor, el diumenge al dematí, féu una explicació als alumnes d'aquests centres, de l'art contemporani allí exposat. Després de l'explicació s'improvitzà un animat col·loqui en el que sortiren no poques preguntes a quina més interessant, a les quals el senyor Minguell contestà, justa, senzilla, llarga o curta, segons convingués, i sempre documentadíssim. Tots quedàrem satisfets de les que considerarem encertades contestes, a totes sense excepció, de les preguntes formulades; també cal dir que el senyor Minguell no vingué preparat ni molt menys, per a fer una xerrada, i de segur que d'haver preparat quelcom la cosa, millor no hi hauria anat.

El menys que podem fer es esmentar el nom de cada u dels pintors que formaren el grup dels expositors, eren: Miró, Tàpies, Guinovart, Clavé, Ponç, Maria Girona, Mompo, Hernández Pijuan, Ràfols Casamada, Subirachs, Roma Vallés, Todó, Sempere, Jordi Pericot, Navarro, «Equip realitat», Boix, Armengol, Heras, Viladecans, Argimon, Artigau, Iruestes i Gelavert. En total vint-i-quatre pintors amb igual d'obres, es presentaren amb el títol: «Plàstica Catalana Contemporània»; totes aquestes obres eren originals; fen salvetat d'alguns —tres o quatre— múltiples, els demés eren d'obra única.

La més sincera felicitació a la Caixa de Pensions, i especialment en la persona del seu delegat a Agramunt, senyor Mayoral, el qual tant està afavorint la celebració d'actes culturals de tanta categoria com el d'aquesta exposició.

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRERIA - PINTURES - Estanteries Metalliques

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar

Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

CHOCOLATES JOLONCH



El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Junio, adoptaron los siguientes acuerdos:

EXPEDIENTE DE CREDITO:

Formalizar el expediente de habilitación de crédito con cargo al superávit del ejercicio precedente para aumentar las consignaciones del vigente Presupuesto Ordinario.

EXPEDIENTE URGENCIA OBRA PAVIMENTACIONES:

Dada cuenta del expediente sumario instruido a tenor del artículo 311 de la Ley de Régimen Local y 42 del Reglamento de Contratación de las Corporaciones Locales y visto el dictámen del Ingeniero D. Fernando C. Liesa Bertrán sobre la obra de pavimentación de la Plaza del Ejército y calles adyacentes.

EXPEDIENTE OBRA CONSTRUCCION NICHOS:

Siguiendo los mismos trámites y formalidades y vistos el dictámen del Arquitecto D. Juan M.^a Porta Dinarés e informe del Sr. Secretario de la Corporación para la obra de construcción de nichos en el Cementerio Municipal.

RATIFICACION ACUERDOS COMISION PERMANENTE:

Por unanimidad se acuerda ratificar los acuerdos de la Comisión Municipal Permanente de fechas 5 y 22 de Mayo último, respectivamente, relativos a la necesidad de adquirir un vehículo para el servicio de recogida de basuras y concesión de una subvención de 120.000 pesetas al Barrio de Almenara en concepto de aportación a las obras de construcción de un depósito para abastecimiento de aguas.

LICENCIAS DE OBRAS:

A D. Ramón Boncompte Pijuan y esposa, la construcción de una vivienda en camino de Puellas.

A D. Marcelino Pampalona Peralba, construcción de una vivienda en el paraje «Clos».

A D. José Nadal Finestres, obras interiores en casa Plaza Hospital.

A D. Juan Castro Sánchez, obras interiores en casa calle Castillo, 41 y revoco y pintado de fachada.

A D. Ramón Amigó Escalles, obras interiores calle Sió.

A D. Jorge Piñol Moncunill, construcción de una tribuna en casa calle Ntra. Sra del Socós.

A D. José M.^a Jolonch Trepát, obras interiores en la fábrica sita en Plaza del Pozo.

A D.^a Teresa Cahelles Torrades, conectar canaleras casa calle Calabaza y pintado fachada.

A D. Pedro Serra Llobera, construcción de una cisterna en el edificio denominado «La Torre».

A D. Tomás Figuera Bonet, edificio para instalar un matadero de conejos en Arrabal de Puigvert.

A D. Jaime Farré Escué y otros, obras interiores en casa Avda. M. Jolonch 44.

A D. Celestino Cahelles Santesmases, obras interiores y traslado puerta entrada, casa sita en Arrabal S. Francisco, 34

A D. José M.^a Jolonch Trepát, reconstrucción cubierto en Plaza del Pozo, 22

A D. José M.^a Panadés Pont, instalación toldo en Bar Estación Servicio.

A D. Doadado Pont Brescó; para conectar canaleras calle Castillo, 51.

Autorizar a la Compañía Telefónica Nacional la instalación de una cabina urbana en Plaza de la Iglesia.

Instalación de red de aguas para D. Jaime Ramón Caballol D. Ramón Boncompte Pijuan, D. Juan Rafel Niubó y D. Ramón Pons Brescó, en el camino de Puellas; D. José Martorell Badia y D. Ramón Creus Lluch, en Carretera de Tárrega y D. Pedro Boncompte Alsedá, en Avda. J. Mestres.

SUBVENCION:

Se concede al Colegio Ntra. Sra del Socós por importe de 4350 pesetas, para excursión fin de curso.

CONEXION ALCANTARILLADO:

Se autoriza a D. Teodoro Melero Gasqued, D. José Martorell Badia, D. Marcelino Pampalona Peralba, D. José Silvestre Ibars y D. Ramón Creus Lluch, en ctra. Tárrega.

CUENTAS Y FACTURAS:

Se aprobaron varias por un importe total de 109 889 Pts.



— ¡Pero! ¿Qué ha pasado en Agramunt?
¿Es que ha habido una revolución?
— ¡No hombre, no! Son los resultados del
Fútbol entre Empresas



¡ATENCIÓN SEÑORA!

*Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.*

Es un consejo de

**Tintorería
saldas**

Sió, 29

AGRAMUNT